

Informační Bulletin jaro 2009 Hospic Anežky České

Vychází třikrát ročně
a informuje své čtenáře o svých aktivitách a činnosti
Hospic Anežky České je nestátní charitní zařízení pro těžce nemocné
a je střediskem Oblastní charity Červený Kostelec

Vážení příznivci Hospice Anežky České,

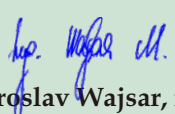
dovolujeme si vás pozdravit velikonočním pozdravem: „pokoj vám“. Poselství vzkříšeného Krista může být zdrojem naděje a příslibem nového začátku pro každého z nás i pro naše nemocné. Přáli bychom vám takový pokoj, který není závislý na vnějších okolnostech, ale který je ukryt hluboko v člověku. Více jak kdy dříve, potřebujeme jistotu, že někdo drží pevně osud světa, naší země i nás samých ve svých rukách a že Jeho pohnutkou je láska a dobro.

S takovým pohledem jsme započali v letošním roce svoji práci pro těžce nemocné v Hospici Anežky České. Usilujeme o udržení dostupnosti hospicové péče, která zahrnuje aspekty biologické, ale také psychologické, sociální a spirituální. V tomto čísle Informačního bulletinu vám chceme přiblížit spirituální potřeby pacienta. Z rozhovoru s dobrovolníkem Mgr. Regnerem zřetelně vyplývá osobní vztah lásky k lidem, který je zárukou, že se z takové péče nestane pouze rutina.

Počátek roku 2009 je pro naše zařízení velmi obtížný. Přislíbené dotace z MPSV jsou přibližně o polovinu zkráceny a ještě jsme je neobdrželi. Zvýšily se náklady na energie a vznikly nové náklady spojené s úhradou nemocenského našim zaměstnancům. Složitější je i pomoc od našich firemních dárců, kteří mají ve značné míře sami problémy. Vyjednáváme důslednější financování a vyvíjíme aktivity ve prospěch zajištění projektu, ale přesto nyní na úhradu provozu hospice chybí v současné chvíli 8 500 Kč denně!

Přestože jsme si vědomi zhoršené ekonomické situace i mnoha z vás, odvažujeme si požádat o finanční pomoc, která by pomohla zmírnit dopad uvedených skutečností na naše zařízení. Dar použijeme na zajištění provozu Hospice Anežky České. Pokud vám to situace dovolí, rádi přijmeme i menší částky, protože jejich souhrn může znamenat velkou pomoc pro nemocné! Dar potvrdíme v případě potřeby darovací smlouvou pro daňové účely. Děkujeme Vám za stálou přízeň a věříme, že spojenými silami budeme schopni poskytovat i letos kvalitní péči nemocným.

Za pracovníky Hospice Anežky České

Ing. Mgr. Miroslav Wajsar, ředitel

„Podpořit dobrou věc už nemůže být snadnější.“

Odešlete dárcovskou SMS ve tvaru:
DMS HOSPICK na číslo 87777

Nyní můžete nově přispívat pravidelně každý měsíc po dobu jednoho roku.

Stačí odeslat SMS ve tvaru:

DMS ROK HOSPICK na číslo 87777

a každý měsíc Vám bude automaticky odečtena částka 30 Kč.

Více informací najdete na www.darcovskasms.cz

Cena jedné DMS je 30 Kč
organizace obdrží 27 Kč

Představujeme Vám nového pracovníka, pana Bc. Petra Černého

Nastoupil jsi na začátku října 2008 a pracuješ jako vedoucí provozu. Co Tvoje práce obnáší?

Mám na starosti zajištění provozně technického zázemí hospice, týká se především kuchyně, prádelny, dílny, recepce, čajovny, prodejny second hand, provozně technických skladů a v neposlední řadě odpadového hospodářství, na které jsou ve zdravotnictví kladeny přísnější požadavky.

Na provoz Hospice můžete přispět jakoukoliv částkou na účet u KB: 8282670227/0100 var. sym. 5563. Děkujeme!

Věříme,

ale jen po hranici rozumu,
modlíme se,
ale jen po hranici naší vůle,
milujeme,
ale jen po hranici vzájemné lásky,
obětujeme,
ale jen po hranici přebytků.
Snášíme utrpení,
ale jen po hranici bolesti,
podřizujeme se,
ale jen po hranici našeho názoru,
užíváme své hřívný,
ale jen po hranici ohrožení životní kariéry,
odpouštíme,
ale jen po hranici trpělivosti,
chceme dary Ducha,
ale jen po hranici naší míry.
Od věků si člověk vytváří hranice,
od věků si on předepisuje,
jaké jsou cesty věřícího.
Ó, Pane,
pomoz mi překročit své hranice
a začít život ve Tvém prostoru!
V tom prostoru Tvé vůle,
v tom prostoru svobody sám od sebe,
v tom prostoru štěstí duše,
v tom prostoru,
kde platí změněná míra hodnot,
v prostoru kříže Golgoty!

M. Jurčo

Rozhovor s Mgr. Otakarem Regnerem najdete na str. 2

...“Důležité je, aby pacient nebyl sám.
Někdy stačí jen sedět a držet za ruku”...

I když Tvoje práce zahrnuje starost především o technické zázemí, setkáváš se na půdě hospice s lidským utrpením. Jak se vyrovnáváš jako mladý člověk s takovým prostředím? Ovlivnilo to Tvůj život?

Díky tomu, že jsem věřící, považuji smrt jako prostředek na cestě k Pánu Bohu, tedy ke spáse. Umírání je důležitým momentem pro nemocného, ale i pro jeho nejbližší. Právě v umírání vrcholí poslání každého člověka! Poslední chvíle pacienta jsou výzvou, šancí pro urovnání vztahů k rodině i k Pánu Bohu. Ne vždy se usmíření dosáhne, ale hospic k tomu vytváří vhodné podmínky. Projevuje se zde hluboký lidský přístup, který je při doprovázení umírajících i jejich blízkých potřeba. Často jsou obě strany v situaci, kdy se více ptají po otázkách smyslu života, v čemž jim personál poskytuje maximální oporu.

Co se týká ovlivnění mého života, tak hospicové prostředí přirozeně na člověka působí, mě osobně každodenně pomáhá srovnávat si hodnoty v životě.

Jaké je Tvoje předchozí povolání a co studuješ?

Vystudoval jsem bakalářské studium Sociální a charitativní práce na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích a nyní studuji navazující kombinované magisterské studium Teologie služby tamtéž. Chci si rozšířit znalosti v oblasti teologie.

Díky zmíněnému bakalářskému studiu, kurzu všeobecný sanitář, kurzu pro pracovníky v sociálních službách, kurzu animátorů společenství při Biskupství plzeňském aj. i absolvování praxe v mnoha sociálních zařízeních, jsem při doprovázení pacientů po stránce sociální, pečovatelské i duchovní získal cenné zkušenosti. Při současném studiu bych rád absolvoval praxi i zde v hospici. Hraji také na kytaru a rád bych pacienty doprovázel písněmi pro jejich povzbuzení.

Bc. Petr Černý

Co pro Tebe bylo podnětem ke službě lidem?

Podnětů bylo několik. Sám jsem se často ptal, co je mým posláním. Člověk by se měl snažit poznávat svoje schopnosti a podle toho je používat k dobrému. Domnívám se, že mám hluboký lidský přístup, schopnost naslouchání, zájem o potřeby trpících. V životě jsem se setkal s umíráním svých prarodičů a zároveň jsem v plzeňském hospici jako dobrovolník doprovázel dvě starší paní. Jedné z nich jsem průběžně sloužil přes dva roky až do úplného konce. Dospěl jsem k poznání, že mým posláním je pracovat v sociální sféře.

Ve svém mládí jsi toho poměrně dost zažil. Co Ti dává sílu překonávat různé překážky, překonávat hrozící nebezpečí vyhoření?

Základní knihou, která dává opodstatnění mé službě je především Písmo svaté. Zde se můžeme dočíst, že každý člověk má od Pána Boha různá obdarování, každý má jiné poslání, ale všichni společně vytváří jedno tělo, jeden celek. Pak mě také oslovili autoři, kteří se zabývali psychoterapií, konkrétně Rogers, který dává důraz na hluboký lidský přístup a Frankl, který zdůrazňuje smysl života. Rogers poukazuje na 3 důležité postoje při jednání s druhými: být autentický, přijímat druhé jací jsou a umět se vcítit do problémů druhých. Franklovo dílo je výstižné v jeho citátu: „Život nepřestává mít do slova a do písmene až do posledního okamžiku, až do posledního vydechnutí smyslu“.

Chtěl bys něco sdělit našim podporovatelům?

Věřím, že každý člověk má možnost nějakým způsobem přispívat k obecnému dobru společnosti. Ať už darem finančním, hmotným nebo duchovním. Velkým darem je jak doprovázení pacientů modlitbou, tak osobní doprovázení dobrovolníky. Každý svým dílem může pomoci dobrým věcem a lze to aplikovat i na hospicové zařízení. Všem, kteří pomáhají našemu zařízení, patří upřímné Díky!

“Nikdo není zbytečný na tomto světě, kdo ulehčuje břemeno jiným.”
Charles Dickens

Zázračná terapie Mgr. Otakara Regnera

Na podzim jste začal pracovat jako dobrovolník v Hospici Anežky České, a to v oblasti duchovní a pastorační péče. Co ve Vašem životě rozhodlo o službě lidem?

Nedokážu říct, co bylo rozhodujícím impulsem. Měl jsem štěstí, že jsem mohl vyrůstat v dobré křesťanské rodině společně s pěti sourozenci, kde bylo normální vzájemně si pomáhat, myslet na druhé a společně se modlit. Dalším velkým darem bylo, že jsem mohl projít skautskou výchovou a setkat se s Jendou Pazderou. Skauting je úžasný výchovný systém postavený na vztahu k Bohu, na přátelství ke všem lidem a úctě ke všemu živému. Skautský slib a zákon je závazkem na celý život. Dále to jistě byla možnost dálkově vystudovat teologii na KTF UK v Praze, pravidelné letní exercicie s partou přátel pod vedením jezuity otce Ludvíka Armbrustera, vstup nejmladšího bratra Jendy do Tovaryšstva Ježíšova, setkání s mnoha úžasnými lidmi, s kněžími, kteří prošli naší farností ...

Moje služba nemocným začala před lety společně s přijetím služby akolyty ve farnosti. Začal jsem navštěvovat nemocné farníky, kteří již nemohli chodit do kostela, a nosil jim eucharistii. V současné době chodím každý čtvrtek dopoledne do osmi rodin. Služba se velmi osvědčila a já vidím, že je pro lidi posilou, a že se už na setkání těší. V jedné rodině mi nedávno říkali: „Babička se už od pondělka ptá, kdy už zase přijdete.“

To je skutečně obdivuhodné, že při své práci, péči o rodinu, dům a zahradu stihnete tolik návštěv.

Pro mě to není pouze práce ve smyslu něco ze sebe jenom vydávat, ale také sám přijímám. Je to pro mě veliké obohacení a škola života. Každý člověk si potřebuje ujasnit životní priority, co je důležité, co méně a bez čeho se dovede obejít, ujasnit si žebříček hodnot. Měl by se vědomě setkávat s lidským utrpením a umíráním, protože to vše je v určitém stádiu života údělem každého člověka. Je to také taková **zázračná terapie**. Když člověk přestane myslet na sebe a na své starosti a začne myslet na druhé, jejich starosti a bolesti a snaží se jim pomoci, tak velmi brzy zjistí, že se mu uleví a najde pokoj, vyrovnanost a klid. Vidí, že jeho starosti a problémy nejsou až tak velké v porovnání s těmi druhými.

Jak jste se dostal k nám do hospice?

Na podzim vznikla potřeba posílit duchovní péči v hospici, aby kněz měl k ruce, kromě personálu a paní Hanušové, také někoho mezi dobrovolníky. Pan ředitel mi umožnil stáž v hospici v Rajhradě, kde mají pastoračního asistenta. Dvoudenní stáž mi velmi pomohla. Asistent má přehled o tom, kdo jaké duchovní potřeby má, kdo by si přál návštěvu kněze, má z tohoto hlediska zmapovanou situaci. V Hospici Anežky České je takovým andělem pátera Špuláka paní Liduška Hanušová, která nemocné posiluje a povzbuzuje a je velmi citlivá pro jejich duchovní potřeby.

Co všechno obsahuje duchovní péče? Vztahuje se tato potřeba obecně ke všem lidem? Každý člověk má přece touhu vědět, že jeho život byl naplněn, měl smysl, a co bude následovat?

Každý člověk ať je věřící nebo ne, má i duchovní potřeby. U každého člověka jsou jiné, jinak se projevují a jejich naplnění nebo řešení jsou rozličná. Člověk má jednak tělo a jednak má duši, o kterou musí pečovat. I když někdy člověk zpočátku kněze odmítá, může se stát, že se nakonec rozhodne jinak. V každém případě je třeba mít velmi citlivý přístup, aby se nikdo necítil do něčeho nucen nebo natlačen tam, kam nechce.

Měl jsem také strach, co si s těmi pacienty budu povídat. Někdy jsou také nemocní v určitém rozpoložení nebo jsou mimo vědomí, takže nelze navázat rozhovor. Ale i zde je prostor pro duchovní službu. V takové chvíli držím nemocného za ruku a modlím se, přeji si v srdci vzbudit dík za život, vděčnost Pánu Bohu za všechny dary, vyjádřit důvěru v Jeho náruč, vděčnost za Jeho blízkost. Zklamání také někdy přichází, když nemocný řekne ne, nechci s nikým mluvit, nemám zájem.

Co očekávají nemocní od svého okolí?

Důležité je, aby pacient nebyl sám. Někdy stačí jen sedět a držet za ruku. Nejhorší věc, která může člověka potkat je, když musí umírat sám za bílou plentou a nemá nikoho u sebe! To co budu povídat je až na druhém místě. Já sám někdy jdu a nevím přesně, co řeknu. Je důležité, aby pacient byl v čistě převlečené posteli, aby neměl bolesti, ale aby byly naplněny i jeho sociální a duchovní potřeby. Když vidím, že má nemocný návštěvu, tak si říkám nebudu rušit. Ale často potřebuji i doprovázející podporu. Někdy rodinní příslušníci brání v naplnění duchovní péče, protože nemocný je už se svým stavem vyrovnaný, kdežto rodina má ještě tuto fázi před sebou.

Řekl jste, že je třeba se nemocným v rozhovoru přiblížit, aby mohli otevřít své nitro. Jak otevíráte rozhovor v tomto smyslu s neznámým člověkem?

V prvé řadě se snažím získat si důvěru. Představím se, zeptám se, jestli něco nepotřebují a jestli nemají chuť si popovídat. Zeptám se, jak se jim daří, jak v hospici, jak jim chutná jídlo, jestli děti za nimi jezdí, jestli jsou zdaleka a snažím se zajistit fyzické pohodlí. Pak hovoříme o běžných věcech a přitom se zeptám i na víru v Boha, pokud je to vhodné. Nabídnou návštěvu kněze (k rozhovoru, modlitbě nebo udělení svátosti), možnost návštěvy bohoslužeb v kapli i s postelí nebo se společně pomodlíme. Někdy mluvím o své víře a svém vztahu k Bohu. Vlastní svědectví má určitě smysl. Někdy na duchovní věci vůbec nedorazí. I taková lidská návštěva má smysl, nebo se může na toto téma navázat příště, pokud ovšem nějaké příště je. Duchovní potřeby se mohou velmi rychle měnit tak, jak se mění zdravotní stav pacienta. Proto je velmi důležitá spolupráce s personálem. Moc mi pomáhá citát matky Terezy: „*Dříve jsem si myslela, že musím lidi obracet, dnes vím, že je musím milovat a Bůh si je obrátí sám.*“

Jaké otázky jsou nejtěžší? Proč utrpení? Proč zrovna já?

Necítím se dost připraven odpovídat na takové otázky. Ale my křesťané se snažíme porozumět smyslu lidského utrpení a umírání v pohledu na utrpení Pána Ježíše na kříži. On dal svůj život za nás s láskou a mělo to smysl. Každým utrpením se dotýkáme Ježíšova kříže, Boží lásky. Jsem přesvědčený, že utrpení přijaté bez vzdoru očišťuje člověka od toho, co mu brání jít po té správné cestě! Může být nasměrováním právě k tomu nejdůležitějšímu cíli života a jeho naplnění. Je těžké pochopit, proč musí umírat maminka od dětí na rakovinu, nebo malé děti, které mají teprve život před sebou, to je tajemství. Přesto věřím, že Bůh nás miluje, má každého člověka rád, ať už je věřící nebo nevěřící, ať chodí do kostela nebo ne.

Je možné se smrtí nějak vyrovnat?

Jako křesťan věřím, že smrtí život nekončí, odcházíme do Boží náruče. Každý, kdo se narodí, jednou zemře. Je dobře, když je člověk vyrovnán se svojí smrtelností a nemám strach o tom přemýšlet, protože jednou to přijít musí. Někdo vůbec nechodí na pohřby a děsí ho setkání se smrtí. Já naopak na pohřby chodím rád. Je to normální a lidské, že se rozloučím s tím, se kterým jsem šel kus života. Mrzí mě, že se dnes často rozloučení odehrává pouze v úzkém kruhu rodiny. Není možnost se rozloučit s tím, koho jsme měli rádi. Nemohu říci, že by mě setkání se smrtí nějak traumatizovalo nebo skličovalo. Vidím v odchodu z tohoto světa velkou nadějí, smrt dává poslední smysl celému životu, všemu co jsme v životě dělali. Život je veliký dar, ale ne ten největší. Tím největším darem je věčně patřit Bohu a v Něm nalézt své štěstí.

Všechny, o které pečuji, svěčuji Pánu Bohu. Prosím za dary Ducha sv., aby mi vnukl správnou myšlenku, abych někomu neublížil a aby ta moje práce měla smysl.

Váš postoj je velice vzácný, když z tohoto pohledu lidé o svém životě přemýšlí, tak mají možnost ho zavčas naplnit tím, co opravdu chtějí, že?

S vědomím své smrtelnosti by se měl člověk ve svém životě rozhodovat. Jednou z možností, jak získat odstup je, představit si chvíli svého umírání. Jak bych si asi potom přál, abych se nyní rozhodl a nelitoval toho. Dnešní doba duchovním hodnotám nepřeje. Učí mladé lidi si užívat, vnímat život bez bolesti, utrpení, pořídit si vše, co se nabízí, myslet jen na sebe. Ale to je špatně. Tudy cesta k dobrému životu nevede.

Rozhovory připravila Eva Wagenknechtová

Co jsme spolu s vámi od počátku roku prožili

VELIKONOČNÍ KONCERT PĚVECKÉHO SBORU Z HOŘIC VESNA A RATIBOR 29. března v ŽIŽKOVĚ SBORU Církve československé husitské v Červeném Kostelci, kde jsme byli vřele uvítáni jako hosté. Interpreti se zřekli honoráře ve prospěch Hospice Anežky České. Zazněly zde zpěvy skladatelů B. Smetany, G. Verdiho, L. van Beethovena, lidové písně a další. Prožili jsme příjemnou a pohodovou velikonoční atmosféru.

VELIKONOČNÍ VÝSTAVU ve dnech 29. 3. až 12. 4. 2009 v pečovatelském domě U Jakuba v Červeném Kostelci. Výrobky do prodejní výstavy připravila řada dobrovolníků a obyvatel pečovatelského domu.

Všem, kteří s velkou láskou a bez nároku na náhradu pomohli hospici přípravou výrobků, materiálem, hudbou, zpěvem, poskytnutím prostor pro akci, ale i účastí na akcích, srdečně děkujeme!

Velikonoční výstava u Jakuba

POZVÁNÍ

Připojte se do soutěže „Šikovné ruce pro hospic 2009“

- ✓ Oblastní charita Červený Kostelec, středisko Hospic Anežky České srdečně zve všechny ochotné a šikovné děti, mládež i dospělé k účasti v soutěži „Šikovné ruce pro hospic 2009“ o nejlepší vlastnoručně vyrobený výrobek věnovaný pro hospic.
- ✓ Soutěž bude probíhat ve třech kategoriích (1. kat. děti do 9 let, 2. kat. děti od 10 do 18 let, 3. kat. dospělí). Na výrobek, prosíme, nalepte štítek se jménem a příjmením, bydlištěm včetně PSČ, případně s tel. spojením, kategorií a prodejní cenou (v obvyklé cenové výši). Správně vyplněný štítek velmi usnadní registraci a umožní včasné pozvání na slavnostní vernisáž!
- ✓ Výrobky mohou být předávány do 25. září 2009 buď osobně, nebo prostřednictvím pošty **do střediska Háčko**, Manželů Burdychových 245, PSČ 549 41 Červený Kostelec.
- ✓ Vernisáž prodejní výstavy, která bude vyvrcholením této akce a vyhlášení vítězů, proběhne opět v předvečer „Světového dne hospicové a paliativní péče“ 9. října 2009, jehož součástí bude koncert smyčcového orchestru a sólistů s názvem „Šikovné smyčce pro hospic“. Dvěma vítězům z každé kategorie zde bude předána cena.
- ✓ Výtěžek z výstavy bude věnován na provoz hospice a rozvoj domácí hospicové péče.
- ✓ Průběh soutěže můžete sledovat na stránkách www.hospic.cz.

Těšíme se na vaši účast a děkujeme za stálou přízeň.

Oblastní charita Červený Kostelec
5. května 1170, 549 41 Červený Kostelec
statutární zástupce, ředitel: Ing. Mgr. Miroslav Wajsar,
tel. 491 610 300, sekretariat@hospic.cz, www.ochck.cz,
číslo účtu KB: 8282670227/0100,
zřizovatel: Diecézní charita Hradec Králové

Pečuje o terminálně nemocné a umírající. Poskytuje kvalitní celistvou zdravotní a sociální péči, která zahrnuje potřeby: biologické, psychologické, sociální, spirituální.

Hospic Anežky České Červený Kostelec
ředitel: Ing. Mgr. Miroslav Wajsar
ústředna: tel. 491 467 030
www.hospic.cz
sekretariat@hospic.cz
číslo účtu: 8282670227/0100

Pečovatelky poskytují starým lidem potřebné pečovatelské úkony. Nejrozšířenější službou je dovoz obědů, nákupů, praní a žehlení prádla, starost o hygienu, donáška léků, doprovody na vyšetření apod.

Charitní pečovatelská služba Červený Kostelec
vedoucí: Lenka Vlčková
tel. 491 465 327
www.ochck.cz/pecovatelky
pecovatelky@hospic.cz
číslo účtu: 8282670227/0100 v.s. 8002

Je jediným místem v ČR, kde nacházejí opravdové útočiště lidé nemocní roztroušenou sklerózou. V domácí atmosféře s odbornou zdravotní péčí zde mají možnost žít plnohodnotný, aktivní a důstojný život.

Domov sv. Josefa v Žirči u Dvora Králové nad Labem
Žirč 1, 544 04 Dvůr Králové nad Labem
vedoucí: Ing. Václav Osladil, tel. 499 628 500
www.domovsvatéhojosefa.cz
osladil@zirec.hospic.cz
číslo účtu 78-8832560277/0100

Centrum volného času a vzdělávání, mateřské centrum; jazykové, hudební, výtvarné kroužky, příměstský tábor, pronájem sportovišť, půjčovna sportovních pomůcek, ubytování.

Háčko Červený Kostelec
vedoucí: Bc. Pavel Melichar
tel. 491 465 148
www.ochck.cz/hacko
melichar@hospic.cz
číslo účtu: 8282670227/0100 v.s. 9000

Hlavním cílem charitní ošetrovatelské služby je poskytovat komplexní ošetrovatelskou péči potřebným lidem v jejich domácím prostředí a pomáhat nemocným zvládat jejich zdravotní handicap.

Charitní ošetrovatelská služba Červený Kostelec
vedoucí: Štěpánka Martinová
tel. 491 463 550
www.ochck.cz/osetrovatelky
osetrovatelky@hospic.cz
číslo účtu: 8282670227/0100 v.s. 8001

Pracoviště: chráněná dílna umělecko-tvořivá, počítačová, zahradnictví, kuchyň, prodejna a pracoviště občerstvení. Dílny zaměstnávají lidi zdravotním znevýhodněním.

Chráněné dílny u sv. Anny v Žirči u Dvora Králové n. L.
Žirč 1, 544 04 Dvůr Králové n. L.
vedoucí: Ing. Jana Řezníčková
tel. 499 628 536, www.ochck.cz/dilny
reznickova@zirec.hospic.cz
číslo účtu: 35-6391060277/0100

Kontaktní osoba: Eva Wagenknechtová, pub. relations, Hospic Anežky České, tel.: 491 610 330, wagenknechtova@hospic.cz